

Sygn. akt IV CSK 334/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Powiatu W.
przy uczestnictwie Gminy Miasta W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi w świetle wymienionych jako podstawa skargi przepisów prawa materialnego, odwołuje się przede wszystkim do naruszenia art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. z 1998 r., nr 133, poz. 872) poprzez jego niezastosowanie przy rozpoznawaniu wniosku o wpis do księgi wieczystej. W jego bowiem ocenie, skoro z dniem 1 stycznia 1999 r. dotychczasowe drogi wojewódzkie stały się drogami powiatowymi, to na podstawie tego przepisu w związku z art. 2a ust. 2 ustawy o drogach publicznych, sąd jest zobowiązany wpisać wnioskodawcę jako właściciela nieruchomości, na której znajduje się droga.

Wnioskodawca pomija jednak zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego (art. 626⁸ § 2 k.p.c.) ograniczony do badania treści i formy wniosku, dołączonych dokumentów oraz treści księgi wieczystej. Z uzasadnienia Sądu Okręgowego

wynika, że rozstrzygnięcie zostało oparte o dołączone do wniosku dokumenty nie dające w świetle art. 2a i 6a ustawy o drogach publicznych podstawy do dokonania wpisu. Ponadto powołany art. 103 ust. 3 ustawy przepisy wprowadzające został po raz pierwszy podniesiony w postępowaniu kasacyjnym, a ani z wniosku o wpis, ani treści dołączonych dokumentów ta podstawa wpisu nie wynikała. Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie, brak podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi, tym bardziej, że stanowisko Sądu drugiej instancji pozostaje w zgodzie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zajęтым w analogicznych sprawach z udziałem tych samych uczestników (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 313/14 i IV CSK 315/14, oraz z dnia 11 marca 2015 r. IV CSK 316/17, IV CSK 317/14, IV CSK 318/14, IV CSK 319/14 i in.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek uczestniczki o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.